

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bilincine Sahip Olan, Geleceğine De Sahip Olur Bugün Ümmetin Gençleri Nerede Duruyor?

Bugün ümmetin krizi imkânların azlığında, enerjilerin kıtlığında, hatta düşmanlarının da gücünde değildir; çünkü bunların hepsi ümmetin tarihinin farklı aşamalarında ona eşlik etmiş ama buna rağmen yeniden ayağa kalkmıştır; aksine ümmetin gerçek krizi, daha tehlikeli bir noktada yatmaktadır ki o da: ümmetin vakıyası anlama biçimi ve ona bakış açısıdır.

Bütün bir nesil vakıayı, tartışılmaz bir “kabul” ve arzularının üzerine inşa edilmesi gereken bir sınır olduğu şeklinde algılayarak büyümüştür. Böylece başarının ölçüsü, değiştirme gücü değil; uyum sağlama gücü haline gelmiştir. Bundan dolayı İnsan, vakıayı şekillendiren etkin bir unsur olmaktan çıkıp, bozuk bir vakıa olsa bile ona uyum sağlamaya çalışan bir varlığa dönüştüğünde, gerçek çöküş başlamıştır.

Zihinlere isabet eden en tehlikeli şey cehalet değil, aksine bilincin yozlaşmayla normalleşmesidir; zira zulmü görür ama onu inkar etmez, bağımlılığı görür ama reddetmez, çelişkiyi görür ama onun üzerinde durmaz. İşte o zaman soru artık; “ümmet neden geriledi?” değil, “baştan bu gerilemeye neden razı oldu?” olur.

Bugün gençler iki yol ayırımından durmaktadırlar: Uyum yolu; burada gençlerin fikirleri, uluslararası gerçekliğin dayattıklarına göre yeniden şekillendirilmekte ve arzuları da bireysellik ile kişisel başarının sınırlarına indirgenmektedir. Bilinç yolu; burada kabuller yeniden gözden geçirilir, bu gerçekliği formüle eden fikri yapı parçalanır ve değişim sorusu köklerinden itibaren ortaya atılır.

Yaşadığımız vakıa, kaçınılmaz bir kader ya da zati bir geri kalmışlığın doğal bir sonucu değildir; aksine kendi mefhumlarını dayatan, değerleri yeniden tanımlayan ve neyin talep edilmesi ve neyin terk edilmesi gerektiğini belirleyen belirli bir fikri ve siyasi sistemin ürünüdür.

Bu nedenle değişim mücadelesi sokakta değil, aksine akılda başlar. Sistemlerle yüzleşmekle değil, aksine bu sistemleri üreten ve onların varlıklarını pekiştiren mefhumlarla yüzleşmekle başlar.

Olayları tüketen bir nesille, onları meydana getiren bir nesil arasındaki ayırım, bu gerçeğin idrak edilmesidir. Zira dünyanın nasıl yönetildiğini anlamayan bir kimse, kendisinin onun dışında olduğunu zannetse bile, dünyanın yönetim araçlarının bir parçası olarak kalmaya devam edecektir. Öyleyse bugün cesur bir şekilde ortaya atılması gereken soru şudur: Olduğu gibi bu vakıanın içinde mi başarılı olmak istiyoruz? Yoksa vakıayı, hak olduğuna inandığımız şeylere göre yeniden şekillendirmek mi istiyoruz?

İki soru arasındaki fark dilsel değil, aksine varoluşsaldır; ilki, kusurlu bir sistem içinde başarılı bireyler üretir, ikincisi ise adil bir düzen kurmaya çalışan bir ümmet üretir.

Bu bağlamda insanın, sadece samimi duygular taşıması ya da alevli bir coşkuya sahip olması yeterli değildir; aksine uluslararası ilişkileri kavrayan,

çatışmanın doğasını anlayan ve gerçek aktör ile aracı birbirinden ayırt edebilen derin bir siyasi bilince sahip olmak gerekir. Zira bugün dünya gelişigüzel değil; aksine çıkar sistemleri, nüfuz çatışmaları ve güç dengeleriyle yönetilmektedir; işte bu denklemi okuyamayan bir kimse, olayları yüzeysel bir biçimde yorumlamaya ve tutumunu anlama üzerine değil, duygusal tepkiler üzerine inşa etmeye devam edecektir.

Bugün kaybolmuşluk ve içine kapanmışlık arasında gördüğümüz gençler, aslında aciz değillerdir; aksine onlara doğru yönde hareket ettirecek bir fikir verilmemiştir. Gençlere akideleriyle bağlantılı ve vakıalarıyla ilişkili net bir fikir sunulduğunda, değişim üzerinde bir yük olmaktan çıkıp onun gerçek yakıtlarına dönüşeceklerdir. O zaman soru; vakıa ne zaman değişir? değildir. Aksine soru şudur; vakıayı değiştirmenin sorumluluğunun bize ait olduğunu ve bunun ilk adımının da bize hak olarak tanımlanan vakıayı reddetmemiz olduğunu ne zaman idrak edeceğimizdir? Sorun sadece vakıanın bozukluğunu idrak etmek değildir; aksine ona karşı konumumuzu belirlemektir: Yani vakıanın içinde eriyip onu yeniden mi üreteceğiz, yoksa hak ölçüleriyle onun üstüne çıkıp onu değiştirecek miyiz?

Öncelikleri yeniden düzenlemeyen ve net bir tavır doğurmayan bir bilinç, hiçbir şekilde harekete geçirmeyen soğuk bir bilgi olarak kalmaya devam edecektir. Çünkü bilincin, zihinde bir fikir olarak kaldığı sürece hiçbir kıymeti yoktur; ancak sahibi onu taşıyıp vakıada onunla hareket ettiği sürece etkili bir güce dönüşür.

Büyük fikirler kitaplarda saklanmaz; aksine göğüslerde taşınır, tavırlara tercüme edilir ve uyum sağlamayı değil, değişimi hedefleyen örgütlü bir amele dönüşür.

Bu nedenle bugün sorumluluk, sadece anlamakla sınırlı değildir, aksine anlamayla başlar; bu yüzden insan, bu bilinci canlı bir projeye dönüştürecek yolu ve onu düşünce çemberinden çıkarıp etki alanına taşıyacak ameli aramalıdır. Dolayısıyla sadece kusuru görmek ya da sapmayı idrak etmek yeterli değildir; aksine açık bir temel, belirli bir fikir ve sabit bir metot üzerine olan bizzat değişim sürecinin bir parçası olmak gerekir.

Tarih hiçbir zaman dağınık bireylerle değişmemiştir; aksine bir fikri taşıyan ve o fikri gerçekliğe dayatana kadar onunla kararlılıkla yürüyen bilinçli bir kitleleşmeyle değişmiştir.

Bundan dolayı başlangıç noktası şu olsun: Vakıanın referans olmasını reddedelim; bakış açımızı, hak olduğuna inandığımız temel üzerine yeniden inşa edelim ve yol ne kadar uzun görünürse görünsün onunla yürüme sorumluluğunu üstlenelim.

إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ

“Şüphesiz ki bir kavim, kendi nefsinin değişmediği sürece; Allah da onları değiştirmez.” [Rad 11]

**Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Dareyn Eş-Şanti**